

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]

Lejlighed var man inde paa Spørgsmaalet om eventuelt at forsyne Isbryderne med Besætning fra Marinen. Dampskibsrederiforeningen gav heroverfor stærkt Udtryk for, at den betragtede en Ordning, hvorefter man saa vidt muligt tog Befalingsmændene fra Skibstilsynets Folk, for den bedste, idet man paa denne Maade vilde faa de samme Befalingsmænd, der fra Gang til Gang indvandt og opsamlede Erfaringer i den vanskelige Isbrydningstjeneste. Det menige Mandskab ansaa Rederiforeningen det for bedst at tilvejebringe ved almindelig Forhyring, idet der under Isforhold sædvanligt vilde være mange ledige Søfolk, som paa denne Maade vilde kunne komme i Arbejde.

Spørgsmaalet har jo imidlertid ogsaa en anden Side, der vender imod Skibstilsynets almindelige Arbejde, og det maa formentlig erkendes, at denne Side af Spørgsmaalet kan stille sig anderledes, naar der, som nu, er Tale om Udrustning af 4 Isbrydere, end dengang der kun var en enkelt Isbryder. Jeg skal ikke her tage Stilling til Spørgsmaalet. De Befalingsmænd, der er stillet til Raadighed fra Skibstilsynet, har sikkert sømandsmæssigt udført deres vanskelige Arbejde paa Isbryderne paa den bedste Maade. Bemandingsspørgsmaalet vil — sammen med de øvrige Spørgsmaal, som Erfaringerne fra denne Vinter giver Anledning til at rejse — blive overvejet i Isbrydningsnævnet og derefter i Handelsministeriet.

Som et andet vigtigt Spørgsmaal, der vil blive optaget til hurtigst mulig Behandling, skal jeg nævne Spørgsmaalet angaaende Tilvejebringelse af en effektiv Isbryder i Stedet for „Stærkodder“, der maa erkendes ikke at være fyldestgørende. I Forbindelse hermed vil der være Lejlighed til at komme nærmere ind paa Limfjords-Spørgsmaalet, derunder specielt de vestlige Limfjordshavnens Forhold. Dette Spørgsmaal har Krav paa Behandling, idet den hidtidige Ordning som Følge af Forholdene ikke har fungeret tilfredsstillende for de vestlige Limfjordshavnens Vedkommende.

Det er, som det vil fremgaa af, hvad jeg har sagt, min Opfattelse, at Søfartskontorets Ledelse af Isbrydningsvæsenet ikke har været saa god som ønskeligt, og da jeg ogsaa i øvrigt maatte nære stærk Tvivl om, at Kontoret vilde være i Stand til jævnsides med Varetagelsen af Kontorets øvrige Arbejde paa forsvarlig Maade at forestaa Istjeneste, hvis der, som Forholdene kunde tyde paa omkring Midten af

sidste Uge af Januar, kom alvorlige Isvanskeligheder, besluttede jeg mig, som nævnt, Fredag Morgen den 29. Januar til at overdrage Ledelsen af Istjenesten til Overskibsinspektør Kaptajn Grue fra den 1. Februar at regne. Det er en selvsagt Ting, at jeg kun gik til at foretage en saadan Omlægning paa det daværende Tidspunkt, fordi jeg mente, at det var tvingende nødvendigt at foretage Omlægningen med kortest muligt Varsel, og at det vilde være uforsvarligt at udskyde Sagen. De praktiske Vanskeligheder, som altid er forbundet med en saadan Omlægning, var ikke større, end at jeg mente, de let kunde overvindes i Løbet af Dagen indtil den 1. Februar, fra hvilken Dag Ledelse og Ansvar overgik fra Søfartskontorets Chef til Kaptajn Grue.

Valget af Kaptajn Grue var naturligt, idet han er den mest erfarne af vore Isbryderførere. Som Chef for Skibstilsynet kunde han ikke længere gøre Tjeneste som Isbryderfører, og jeg fandt det derfor rimeligt at gøre Brug af hans Erfaringer ved at overdrage ham Ledelsen af Isbrydningsvæsenet med Beføjelse til at disponere med Selvstændighed og Ansvar som Chef for Istjenesten. De hidtidige Medarbejdere vedblev, som nævnt, at gøre Tjeneste ved Istjenesten, saaledes at den fornødne Kontinuitet derved blev opretholdt.

I Forbindelse hermed vil jeg gerne oplyse, at Søfartskontorchefen for sit Vedkommende udtalte sig imod, at Ledelsen af Istjenesten blev taget fra Søfartskontoret og overført til Kaptajn Grue, idet Søfartskontorchefen mente, at Ledelsen fortsat burde ligge i Søfartskontoret, ligesom han yderligere fremførte, at det vilde volde praktiske Vanskeligheder at gennemføre Omlægningen med kort Varsel under selve Is-sæsonen. Af de Grunde, som jeg har anført, og efter mine Erfaringer i øvrigt, ansaa jeg det imidlertid for uforsvarligt at udskyde Omlægningen, som herefter gennemførtes den 1. Februar. De praktiske Vanskeligheder, der anførtes at kunne være til Stede ved en Omlægning paa det daværende Tidspunkt, var i Virkeligheden ikke større, end at de kunde overvindes i Løbet af de Dage, der stod til Raadighed.

De Isvanskeligheder, som endnu foreligger, vil forhaabentlig være i stadig Af-tagende, saaledes at de ikke skulde give Anledning til større Bekymringer, men derfor maa de Erfaringer, der er gjort, selvfølgelig ikke blive skudt til Side. Jeg har i Gaar konfereret med Isbrydningsnævnet om disse Spørgsmaal og givet Nævnet en indgaaende Redegørelse for, hvad der er